

Κυριακή 29η Νοεμβρίου 2020

Κυριακή ΙΓ' Λουκᾶ

(Λκ. 18, 18 – 27)

«τί ποιήσας;» (Λκ. 18,18), «δεῦρο ἀκολούθει μοι» (Λκ. 18, 22).

Ἀκούσαμε σήμερα ἕνα διάλογο ἀνάμεσα σ' ἕναν πλούσιο καί ἐνάρετο ἄρχοντα καί στόν ἀγράμματο καί ταπεινό Ἰησοῦ. Ὡς πείραγμα ξεκίνησε αὐτός ὁ διάλογος. Ὁ μορφωμένος καί ἐπιφανῆς ἄρχοντας προσπαθεῖ νά εἰρωνευτεῖ τόν «ἀγαθούλη» διδάσκαλο καί τοῦ ὑποβάλλει τό μεγάλο ὑπαρξιακό ἐρώτημα τῆς σωτηρίας. Ἡ ἐξέλιξη τοῦ διαλόγου, ὅμως, ἐπικεντρώνεται σέ μία ἐρώτηση καί σέ μία ἀπάντηση πού ἔδειξε πώς ὁ πλούσιος τελικά ἦταν φτωχός πνευματικά καί ὁ ἀπλοϊκός διδάσκαλος πάνσοφος καί βαθυστόχαστος.

Ἡ ἐρώτηση τοῦ πλουσίου «τί ποιήσας;» λαμβάνει τήν ἀπάντησιν τοῦ Ἰησοῦ «δεῦρο ἀκολούθει μοι». Αὕτη ἡ ἐρώτηση σηματοδοτεῖ τήν νοοτροπία μέ τήν ὁποία πλησιάζουν τό Χριστό πολλοί ἄνθρωποι. Ἡ ἀπάντησις πάλι δείχνει τί περιμένει ὁ Χριστός ἀπό αὐτούς πού Τόν πλησιάζουν.

Ἡ ἐρώτηση «τί ποιήσας;» σημαίνει τήν ἀναζήτησιν μιᾶς συγκεκριμένης συμπεριφορᾶς. Ὅταν κάποιος ἀναρωτιέται γιά τό τί πρέπει νά κάνει, αὐτό δείχνει πώς ἀντιλαμβάνεται τήν σωτηρία καί τήν βελτίωσίν του ὡς ἀποτέλεσμα συγκεκριμένων καλῶν πράξεων. Ὅποιος πλησιάζει τό Θεό μέ τό ἐρώτημα τοῦ τί πρέπει νά κάνει σημαίνει πώς ἀντιλαμβάνεται τό Θεό ὡς νομοθέτη. Προσεγγίζει τόν Κύριο γιά νά πάρει συγκεκριμένες ὁδηγίες καλῆς συμπεριφορᾶς. Θεωρεῖ πώς ἡ σωτηρία εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ στίς δικές του καλές πράξεις. Κλείνει τήν ζωήν του καί τήν συμπεριφοράν του μέσα στά καλούπια συγκεκριμένων ἠθικῶν κανόνων. Μέ

τούς κανόνες αυτούς δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά συμφωνεῖ, τό σημαντικό εἶναι νά τούς ἐφαρμόζει. Ἡ πιστή τήρηση συγκεκριμένων ἠθικῶν κανόνων προσδίδει τόν τίτλο τοῦ «καλοῦ» ἢ τοῦ «σωσμένου». Ἡ ἐφαρμογή τῶν ἠθικῶν κανόνων στή καθημερινότητα προσφέρει ἀσφάλεια καί σιγουριά. Προσφέρει ἐπίσης, τήν αἴσθηση τῆς ἀνωτερότητας καί τοῦ ξεχωριστοῦ. Ἡ ἀναζήτηση ὁδηγιῶν ἠθικῆς συμπεριφορᾶς δείχνει μία πνευματική ἀνωριμότητα, μία ἄρνηση γιά πνευματική ἐνηλικίωση. Ὅταν ἔχω ἀνάγκη νά μοῦ πεῖ κάποιος τί πρέπει νά κάνω, σημαίνει πώς δέν ἔχω τήν ὠριμότητα νά διαχειριστῶ τήν ἐλευθερία μου σωστά. Δέν ἔχω τό θάρρος νά κάνω λάθη, ἀπό τά ὁποῖα θά μάθω τή μετάνοια. Δέν ἔχω τήν ταπείνωση νά βιώσω τή μετάνοια. Ὅποιος ἀγαπάει τούς κανόνες τῆς ἠθικῆς συμπεριφορᾶς, στήν πραγματικότητα φοβᾶται τά χαρίσματα καί τίς ιδιαιτερότητες πού ἔλαβε ἀπό τό Θεό. Ἡ τυπική ἐφαρμογή

νόμων καί κανόνων συμπεριφορᾶς ρίχνει τόν ἄνθρωπο σ' ἓνα φαρισαϊσμό καί μία ὑποκρισία. Ἐξωτερικά ὁ ἄνθρωπος φαίνεται νά εἶναι νομοταγής, καλός, εὐλαβής καί καθαρός, μέσα του ὅμως μπορεῖ νά ὑποβόσκουν ἀνομολόγητα πάθη, ἐπιθυμίες ἀσίγαστες καί διαθέσεις ἀνεξέλεγκτες.

Στήν ἐρώτηση τοῦ ἄρχοντα γιά τό τί πρέπει νά κάνει προκειμένου νά σωθεῖ, ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντάει: «δεῦρο ἀκολούθει μοι». Ὁ ἄρχοντας ζητάει κανόνες καί ὁδηγίες, ἀλλά ὁ Κύριος τοῦ δίνει μία διαδρομή καί μία σχέση. Ὁ ἄρχοντας ζητάει τήν ἀσφάλεια τῶν ἠθικῶν ὁδηγιῶν καί ὁ Κύριος τοῦ δίνει τήν ἀσφάλεια τῆς συμπόρευσης μαζί Του καί τῆς κενωτικῆς ἀγάπης. Ὁ ἄρχοντας ρωτάει γιά τό τί νά κάνει καί ὁ Χριστός τοῦ ἀπαντάει γιά τό τί νά εἶναι. Τόν θέλει νά εἶναι συνοδοιπόρος, ἀκόλουθος, μαθητής, ἀγαπημένος ἀδελφός καί φίλος. Ὁ ἄρχοντας ρωτάει γιά τή σωτηρία, πιστεύοντας πώς αὐτή θά ἐπιτευχθεῖ ἀπό τήν ἐξωτερική

του συμπεριφορά. Ἡ ἀπάντηση πού λαμβάνει εἶναι πώς ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπό τή σχέση μέ τό Χριστό καί ὄχι ἀπό τίς ἐξωτερικές καλές πράξεις.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ «δεῦρο ἀκολούθει μοι» εἶναι ἐπαναστατική, ἀναστατώνει καί ξεβολουεί. Ὁ Κύριος δέ θέλει ἀπό τόν ἄνθρωπο μόνο πράξεις καί ἔργα. Δέν τά ἀπορρίπτει. Τά περιμένει καί αὐτά. Ἐκεῖνο ὅμως πού θέλει περισσότερο εἶναι ἡ σχέση. Θέλει ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο μία ἀληθινή, ζωντανή, ἔντονη, ἀγαπητική καί παθιασμένη σχέση μαζί Του. Μία σχέση ἡ ὁποία θά εἶναι συμπόρευση ζωῆς καί θυσίας. Δέ ζητάει μία σχέση χλιαρή, ἀδιάφορη καί βολεμένη. Θέλει ὅλο τόν ἄνθρωπο, ὄχι μόνο ἓνα κομμάτι του. Ζητάει ἀπό τόν ἄνθρωπο νά πουλήσει τά πάντα, γιά νά ἀγοράσει τό Θεό. Αὐτή ἡ ἀγορά δέ γίνεται μέ χρήματα, ὑλικά ἀγαθά ἢ καλές πράξεις. Ὁ Θεός ἀγοράζεται μόνο μέ τήν ἄνευ μέτρων καί ὀρίων ἀγάπη. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπήσει τό

Χριστό σέ επίπεδο αὐταπάρανησης, τότε μπορεῖ νά Τόν ἀκολουθήσει καί νά συμπορευθεῖ μαζί Του. Ἐάν ὅμως, ἀλλοῦ πηγαίνει ὁ Χριστός καί ἀλλοῦ τό μυαλό καί ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τότε ἡ ποθούμενη ἔνωση ἀνθρώπου καί Θεοῦ δέν θά γίνει ποτέ. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος θεωθεῖ, τότε οἱ κανόνες καί οἱ νόρμες περισσεύουν. Τότε ὁ ἄνθρωπος δέν ἀναρωτιέται γιά τό τί νά κάνει, ἀλλά γιά τό τί νά εἶναι. Ἡ ἀγάπη του γιά τό Χριστό καί ὅλη ἡ συμπόρευση μέ τόν Κύριο τοῦ ὑπαγορεύει τή συμπεριφορά στήν καθημερινότητά του, χωρίς περαιτέρω ὁδηγίες. Γι' αὐτό μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ πατερική φράση «ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις», ἀρκεῖ αὐτή ἡ ἀγάπη νά εἶναι κατά Θεόν καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί ὄχι σαρκική καί γήινη.

Ὅπως ὁ ἄρχοντας τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἔτσι καί ἐμεῖς πολλές φορές ἀναρωτιόμαστε γιά τό σωστό καί τό λάθος. Ζητοῦμε κανόνες καλῆς συμπεριφορᾶς,

για να ὀχυρωθοῦμε πίσω ἀπό αὐτούς καί να κρύψουμε τίς ἀληθινές ἐσωτερικές μας διαθέσεις καί τήν πνευματική μας φτώχεια καί γυμνότητα. Ὁ Κύριος ὁμως ἔρχεται να μᾶς ξεβολέψει καί να μᾶς ζητήσῃ, ἀντί για πράξεις, να Τοῦ χαρίσουμε τόν ἑαυτό μας. Μᾶς ζητάει να Τόν ἀγαπήσουμε τόσο πολύ, ὥστε ὅλα να τά θεωρήσουμε δευτερεύοντα μπροστά στήν ἔνωση μαζί Του. Μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἔνωσης μέσ' ἀπό τά μυστήρια καί τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς μετάνοιας. Ἄς ἀκολουθήσουμε αὐτή τήν ἐν μυστηρίοις συμπόρευση μέ τόν Κύριο καί να εἴμαστε βέβαιοι πώς ὄχι μόνο θά λάβουμε ἀπαντήσεις σ' ὅλα τά ἐρωτήματά μας, ἀλλά θά πετύχουμε καί τήν ποθούμενη λύτρωση, πού προορίζεται για ὅλους μας. Ἀμήν.